

Hand. 27

HANDELINGEN 27, 21 – 38

Oosterbierum H.A. 5 september 2004

Gemeente van Jezus onze Heer,

“Het schip ingaan” is een van die gezegden die we aan de Bijbel te danken hebben. Het schip ingaan, dat is: failliet gaan, ten onder gaan, aan lager wal raken. En wat gaat er veel het schip in in deze tijd van economische tegenslagen.

Vele bedrijven die het niet redden, de overheid die met de torenhoge kosten van grote bouwprojecten het schip ingaat; maar ook ouderen met een beetje AOW, die zoveel zaken zelf moeten gaan betalen, dat ze onder de armoedegrens terecht komen. Hele landen en volken gaan het schip in omdat ze geteisterd worden door terrorisme, zoals in Rusland, of volken gaan het schip in als ze ten onder gaan in hun hoogmoed.

Het schip ingaan.

Paulus zit ook op een schip, maar deze keer niet vrijwillig. Paulus was gedwongen. Nadat hij zich verdedigd had voor Agrippa was besloten dat ze Paulus naar Rome zouden brengen zodat hij zich zou verantwoorden voor de keizer zelf.

Het bleek een zeer gevaarlijke reis te zijn. Plotselingen winden, verandering van seizoenen, een niet al te grote zeilboot met nog een kleine reddingsloep en zo waren ze onderweg. Paulus had de kapitein al gewaarschuwd toen ze in de buurt van Kreta waren: Het wordt herfst en het schip en de lading lopen gevaar als jullie nu de oversteek wagen. Maar er wordt naar hem niet geluisterd; nee, wie luistert er naar een gevangene.

Dus wordt er uitgevaren. Ze komen in een storm terecht. Het voedsel dreigt op te raken. En dan neemt Paulus het woord: “Jullie hadden beter naar mij kunnen luisteren; we hadden op Kreta moeten blijven en dan hadden we nu niet deze moeilijkheden, zegt Paulus. Maar in de afgelopen nacht heeft een Engel mij bezocht en gezegd dat God het leven zal sparen van jullie allemaal. Ik weet dat ik voor de keizer moet verschijnen, maar jullie moeten moed houden, het schip zal wel vergaan, maar we zullen ergens op een eiland stranden, en we zullen het er levend afbrengen.”

Dan volgen er dramatische gebeurtenissen.

Ze drijven zo'n twee weken rond zonder dat er land in zicht komt.

Op een goed moment ~~denker~~ willen een paar soldaten de reddingsloep nemen om land te zoeken, maar Paulus weet dat te voorkomen. De reddingsloep wordt in zee gedumpt.

De volgende dag geeft Paulus opdracht dat er gegeten moet worden. En 276 mannen eten van een eenvoudig stuk brood.

Dan bedaart de storm en zien ze in de verte een baai en een strand.

Ze proberen er te komen door al het graan overboord te gooien en later ook alle scheepsuitrusting en ze gooiden de ankers in de zee. En met behulp van een eenvoudig zeil landen ze op een zandbank.

Omdat het schip kapot gebroken wordt door de golven willen enkele soldaten de gevangenen doden om zelf meer overlevingskansen te hebben. Maar de centurio verbiedt dat. En alle mensen worden gered, door te zwemmen of door zich vast te klampen aan wrakhout. Later zou blijken dat ze op Malta gestrand waren.

Het schip ingaan betekent bij ons: Failliet gaan.

Maar in de Bijbel betekent het iets heel anders.

Het schip ingaan betekent in de Bijbel: Het levensavontuur niet uit de weg gaan, het er met Gods hulp op wagen op de golven van het leven, en behouden aankomen.

Bij het lezen van dit bijbelgedeelte is het eerste wat opvalt dat Paulus sprekend lijkt op Jezus. Denk maar even aan verhaal van de storm op het meer, waar Jezus onverstoort is en de storm stilt.

We zien Paulus eigenlijk hetzelfde doen. Hij is vol vertrouwen op God.

Ja Paulus verricht zelfs een wonderbare spijziging, zoals Jezus dat eerder deed.

Je kunt je afvragen: Waarom heeft God aan Paulus dezelfde krachten gegeven als aan Jezus?

Wat betekent het spijzigen van 276 manschappen met een klein stuk brood?

Het betekent hetzelfde als de wonderbare spijziging die Jezus verrichtte.

Het gaat er niet om dat onze magen gevuld raken, maar het gaat erom dat de honger in onze ziel gestild wordt.

De honger in mijn ziel: Dat is: Mijn levensangst, de honger in onze ziel, dat zijn: Onze teleurstellingen, dat is ons ongeloof, de honger in onze ziel dat is die akelige stem in ons die roept: Het zal allemaal wel; ik geloof het niet meer, we gaan toch met z'n allen het schip in in deze wereld.

Deze honger, deze spirituele honger die wordt gestild als wij ons laten voeden door God.

En dan zullen we net als de manschappen ervaren dat wij weer met moed durven te leven.

Vraag uzelf eens af: Waar zit de honger in mijn ziel?

Dat is wel een hele persoonlijke vraag.

Waar zit de honger in je ziel?

Het is niet hetzelfde als: Waar verlang ik naar. Nee, het gaat om de pijnplekken in je leven.

Zoals echte honger pijn doet aan je lijf.

Waar zit je zielepijn?

Probeer het maar eens onder woorden te brengen.

Het is voor ieder heel persoonlijk maar als ik zelf iets over mag zeggen.

Ik voel honger in mijn ziel als ik de pijn voel van het verdriet.

Of een mens kan zielehonger voelen, omdat er een diepe eenzaamheid in hem is geslopen, die hem gevangen houdt. Of zielepijn dat is: Hoe het leven je heeft zeer gedaan.

Maar honger in je ziel dat is ook de constante tweestrijd tussen geloof en ongeloof. Is het allemaal wel waar, is er wel meer tussen hemel en aarde. Is er wel een hemel. Is er wel een God?

Het evangelie daagt ons uit om die honger in onze ziel niet te ontkennen, niet weg te drukken, niet te compenseren met aardse verslavingen. God daagt ons uit om onze zielepijn te laten genezen door Gods Geest.

Bij God kan je zielepijn genezing vinden.

Dat geloof ik.

Maar gaat dat in zijn werk?

Wat kan ik doen zodat Gods Geest genezend kan werken in mijn ziel?

De Bijbel geeft op deze vraag geen kant en klaar antwoord, maar we vinden wel richting voor een antwoord op deze vraag.

Eerst kijk ik naar Jezus: Wat doet Hij als Hij de pijn ziet in de ogen van gewone mensen?

Het eerste wat Hij doet dat is die pijn benoemen en aanraken, als het ware.

Misschien is dat wel het eerste dat wij mogen proberen: De pijn, de angst, de eenzaamheid die wij in ons meedragen, er eerst maar eens gewoon goed naar kijken en er contact mee leggen. Erkennen dat die pijn in jou bestaat.

Dat is het eerste. En dat horen we ook van mensen die er over mee kunnen praten. Niet alleen zijn er vele therapeuten die deze eerste stap zullen adviseren, maar ik hoor het vooral ook bij mensen die er echt ervaring mee hebben.

Ik noem bijvoorbeeld Henri Nouwen, de inmiddels overleden mystieke theoloog.

Een van zijn mooiste boeken heet Binnen Geroepen.

Het gaat over een periode in zijn leven dat hij zich diep verlaten en eenzaam voelt. En hij beschrijft in zijn boek hoe hijzelf langzaam aan contact durfde te leggen met alle pijn die er in zijn lijf en ziel aanwezig was. En dat was op zichzelf al een begin van genezing. Het erkennen van verdriet is al een begin van de genezing van datzelfde verdriet.

Maar dan de volgende stap. De volgende grote stap is, zoals Henri Nouwen het zegt: Dat je alle liefde in je op mag nemen die je op je levensweg ontmoet. Hij schrijft: “Overal waar echte liefde voor jou is moet je die aannemen en er kracht uit putten. Als je lichaam, je hart en je geest gaan voelen dat ze bemind worden, dan zal het meest kwetsbare deel van jezelf zich aan die liefde gaan toevertrouwen”

En dat woord Liefde mag je zeker met een hoofdletter schrijven.

Want Gods Geest heeft in deze wereld de gedaante van de Liefde.

En als je die Liefde toelaat in je leven dan brengt dat genezing van je diepste wonden.

Laat die Liefde zijn werk doen.

Dat is eigenlijk de opdracht die we vandaag meekrijgen.

Hoe was het ook weer: het schip ingaan, dat is het er met Gods hulp op wagen op de golven van het leven, en behouden aankomen.

Laat Liefde binnen in je leven. En ook dat is heel persoonlijk hoe je dat doet en hoe je dat merkt. De een zal dat doen door gebed, de ander door meditatie, weer een ander zal er muziek voor opzetten, of de natuur intrekken, hoe ook: Laat de Liefde binnen. Dan leef je dicht bij God.

Je zult behouden aankomen, lezen we tenslotte in de Bijbel.

Maar het meest bizar vind ik de eerste woorden die Paulus spreekt nadat de engel bij hem was geweest. Paulus zegt: Ik roep jullie op om moed te houden, want niemand van jullie zal omkomen, alleen het schip zal verloren gaan.

Het schip zal verloren gaan. Bij schip denken wij al gauw aan de kerk.
Het schip zal verloren gaan? Ja, zo staat het er.

Het schip der kerk, daar heeft Paulus het uiteindelijk over.
Het schip der kerk heeft niet het eeuwig leven.

Net als dat bootje van Paulus heeft ook het schip der kerk een wrakkige vorm; en ook in de kerk is er gevangenschap, zijn er centurions die macht naar zich toetrekken; ook in de kerk zijn er de slaven en de soldaten, maar zijn er ook de mensen die vrijuit durven spreken van Gods liefde.

En net als dit bootje is er in de kerk ook veel ballast.

Dit is het evangelie van deze morgen: De kerk zal uiteindelijk al die ballast overboord moeten gooien. Zoals de mannen op dit bootje alle ballast, zelfs het scheepstuig en zelfs hun reddingsloep overboord gooien ja zelfs hun ankers laten ze naar de bodem van de zee vallen.

Wij zullen overboord moeten gooien die dingen waaraan wij houvast denken te hebben. Onze eigengemaakte reddingsloepen, onze eigenbedachte levensankers, alle ballast die we in onze rugzak meedragen, we mogen het overboord gooien, omdat land in zicht is.

De wereldkerk zal hopelijk nog eeuwenlang meegaan.
Met slechts een doel: Om mensen onderdak te bieden, die spiritueel hongeren, om een heilig huis te zijn, waar mensen deze blijde boodschap kunnen ontvangen.
Daar is de kerk voor: Om mensen zover te krijgen dat ze hun ballast durven loslaten.
En om mensen weer moed te geven door een eenvoudige maaltijd.

Moge daarom deze kerk nog lang het centrum zijn van deze gemeenschap.
Maar belangrijker nog dan het voortbestaan van deze kerk is onze innerlijke overtuiging, dat er voor onze ziel land in zicht is.

Dat wij thuis kunnen komen bij die God die ons leven heeft gewild.
Dat wij moed houden, omdat God heeft beloofd dat wij niet verloren gaan.
En dat wij het levensavontuur aandurven, met Gods hulp.

Vaak voelt het leven prima, maar dikwijls voelt het leven ook alsof je je moet vasthouden aan een stuk wrakhout en dan maar bidden en hopen dat de levensgolven je weer op het droge brengen.

Nee, het is niet gemakkelijk.
Maar laat nooit je geloof in God het schip ingaan.
Verlies nooit die levenslijn met de Eeuwige.
De liefde van die God proeven we zodadelijk.
Moge het ons moed geven voor iedere levensdag.

AMEN